

Бранислав Матић

ЈАДАРСКЕ

СИТНА КЊИГА

На Кошутњој стопи,
с чибуком у облаку,
харамбаша Ђорђе Турчија
двосеклом бритвом
деље свиралу од зове.

Поглед пуца по долинама
ко његове кубуре
на зулумћаре и харачлије
по Јадру.

Поред, на пању брдњака,
као на жртвенику,
Вук писмо трукује,
устанак летопише
унапред и уназад.

„Пиши, Вучино, пиши.
Нек ти рука не задрхти,
Сунца ти.
Боље ћеш их ти пером
но ја сабљом, вером и вечером.”

У ТРОНОШИ, ПРЕД УСТАНАК

У зору игуман Георгије
пушта своју рику
над модрим шумама.
Зов предака, хронику крви,
буђење камена сећаника.

Вукове сазива
на литургију,
на поклоњење Јагњету,
на богомислије.

Тамјаном кади дан
и мачеве страхосеке.
Бојажљивост пучку преображава
у ватру хајдучку.

Троношеним, на трима водама,
с главом коренитом,
причешћује нас
древним слободама.

ИНОК ЧОКЕШИНСКИ

Берем кадифену ватру,
жањем злато жежено.
Планина ме сопотима доји,
у снегове се облачим,
у белу ризу,
вучјим стопама грабим
ка врховима, ка почелу.

Пребивам у вечном духу
и трошном телу.

У моме скиту
свет се поново ствара
свакога јутра,
у мојој глави
свемири се вртложе.

Твој сам син,
извршилац обреда,
окрајак себе, тебе,
понављач по послушању.
Помози ми, Боже.

ВЕТРОПИС

На метину, поврх Ливадица,
о Крстовдану
шаку пепела грмовог износимо.
Чекамо да се у отвореној шаци
ветрови пред нама објаве.
Да смотримо који се ветар
у зору тог дана
окрстио, годину обгрлио.

Ако је устока, ваља зазирати
од сваке гњилости и помаме.
Припазити на будност стражара,
очијукање жена и кварење деце.
Ракију држати даље од кресива.
Буде ли доњац, здравља ће претећи,
али јунаштва не сме зафалити.
Треба дубље заорати, стегнути
и зубе и зубље, и срца и балчаке.

Четворе очи отворити
кад ветрови по пепелу шарају
увек друкчијим писменима.

МАЈДАН БЕЛЕ ЗЕМЉЕ НА ЦАЈЦУ

Ваде ти твоје бело срце, горо.
Да га испеку у фуруни,
да се циглом заклоне од својих сенки
које се вуку по глобу.
Да га поједу и попију.
Да начине себи дом, кров, пут.

Колико год они ишчупају,
у теби се изнова створи.
Твоја рана њима је бројчаник,
али имаш ти срца за све нас.
Јер ти си већ и дом, и кров, и пут.
Свет и светилиште. У теби и извор и увир.
Шуме су твоје јатакуше наше,
и љубе, и мајчице, и материце.
Да није њих, не би ни нас било.

Ваде ти твоје бело срце, сестрице.
А ја не дам. Не дам.
Чувам га у себи.

БОЖИЋ У ЈАДРУ

На дну понора
згаслих боја, велике одсутности,

у вртлогу непомичних слика,

црном и белом тишином прегрнут,
кроз таму намах размицану жеравицом,
појањем и прангијама,

у зору најзад стиже
и обасја нас изнутра
собом, храстовим искрама.

Роди се,

дарова нам пут
и кораке.

ДОБРИ ИЗ ДОБРИЋА

Тихо обделавао
своје парче света,
докле год је допирао, трајао.
Живот му беше обред.

Сваку сетву и убрани плод и дан
кроз себе посвећивао.
Будно саслуживао творцу, волео.
Са зида плавонебог храма
бодре ме његове очи,
осењује његова десница.

НА ДОБРОЈ ВОДИ РЕЧ

Бол је оба рода,
и мушког и женског.
Језик који то не зна
не памти од почетка,
не траје до краја.
Ако то не знаш ти, писар,
летопис ти ни до лета
неће допузати.
Оба ће те бола
кришом заскочити.
Знао не знао,
добро гледај како ћеш
тај крчаг низбрдо носити.

ПРИКАЗА НА МЛИНАРЕВОЈ ЧЕСМИ

Ниси ти мени донео ту књигу
него она тебе. Ако.
Да није тако, не би ваљало.
Као песник без шешира,
жена без тајне, дрво без музике.

Умео си да укрстиш путеве
пређашње и нове. Да идеш
иза а не испред предачког штапа.
Повезивао Сина Божјег и старе богове,
опсетио се да су *једно под многим именима*.
И ниси варао да си један од њих.
Зато је твој друм увис водио.
Ако сачуваш *плавни мир дубина*,
моћи ћеш да се родиш.

У ТРАВЊАКУ СМИРАЈ

Пурпур и сутон у који тоне свет.
Згушњавају се обриси,
праговори ветра и биља
затварају цвет.

Нема више видика, нема мена.
Куца још само срце камена.

Можда смо стварно живели
у овом животу, трену, бљеску,
и можда све ово заиста стане
под капу небеску.